

DE NAAKTE MENS

PETER VAN DE VEIRE

Ik was bijna kloosterbroeder geworden

MARJORIE BLOMME,
FOTO BART DEWAELE

WERK

Ik ben vrij toevallig in dit vak gerold. Voor ik bij Studio Brussel begon, had ik zelfs nog nooit de binnenkant van een radiostudio gezien. Radio maken was aanvankelijk gewoon een bijverdienste. Pas toen ik volledig overstapte naar de radio, werd het een maniakale bezigheid.

Met radio creëer je je eigen wereld. Dat is bijna architectuur. Ik geloof heel erg in die legendarische radiomagie. Wij voelen ons soms ook wel wat minder, vragen ons soms af of het die dag wel zal lukken. Maar zodra we beginnen, ontploft er een magische bubbel. Het leuke aan ochtendradio is dat je mensen echt zin kunt doen krijgen in hun dag. Dat is het mooiste compliment, als mensen zeggen dat ze dankzij mij met plezier naar hun werk vertrekken.

Tijdens de week staat mijn sociaal leven op een laag pitje. In principe moet ik om acht uur gaan slapen want ik sta om vier uur op. Toch zijn de keren dat ik de laatste maanden nog op tijd ben gaan slapen, op één hand te tellen. Ik probeer overdag een uur of twee te slapen, zodat ik 's avonds nog iets kan doen.

Het probleem is dat ik voortdurend met mijn werk bezig ben. Maar ik doe dit zo graag dat het ook geen offering is voor mij. Ik heb nooit het gevoel dat ik een aanslag pleeg op mijn sociaal leven. Tijdens de uitzending zit ik op een adrenalinetrip. Maar daarna kan de vermoeidheid wel toeslaan. Ik krijg dan zo'n ijl gevoel. Het valt nog het best te vergelijken met het gevoel dat je hebt net voor je koorts gaat krijgen (*lacht*).

Ik besef wel dat ik een slaapttekort aan het opbouwen ben. Het is onnatuurlijk: je staat midden in de nacht op. Het went nooit.

HUIL

Ik heb lang het 'Boys don't cry'-gevoel gehad. Vooral mijn ver-

BIO

Peter Van de Veire (Eeklo, 1 december 1971) begon zijn carrière in 1993 bij de regionale televisiezender AVS, als reportagemaker en eindredacteur. In 1997 stapte hij over naar Ketnet. Vijf jaar later stapte hij over naar Canvas, waar hij voor *Kwesties* reportages draaide. In 2004 maakte hij voor Canvas het satirische programma *Verdeel en Heers*. Eind 2007 presenteerde hij *De Provincieshow* op één. Sinds 2006 heeft hij zijn eigen programma op Studio Brussel, *De Grote Peter Van de Veire Ochtendshow*.

liefdheid tonen was uit den boze. In plaats daarvan maakte ik het meisje op wie ik verliefd was, compleet belachelijk. Iemand plagen is om liefde vragen, ja, maar ik moest er altijd over gaan. Nu gaat dat veel makkelijker. Tijdens een begrafenis heb ik het vaak moeilijk. Ik ben niet gelovig, maar die setting van een mis is ongelooflijk mooi. En dan nog de familie die komt voorlezen, die stem die midden in een zin stukt...

Ik was vroeger afschuwelijk onzeker. Met de jaren is dat verbeterd. Toch ben ik nog steeds onzeker als ik aan een nieuw programma moet beginnen. Maar ik lig er niet meer wakker van. Vroeger wel, toen ik bij de radio begon, had ik echt nachtmerries: ik stapte naar de studio en mijn benen smolten weg, tot er aan de deur van de studio alleen nog een hoofd overbleef. Ik werd dan badend in het zweet wakker.

Tijdens mijn puberteit was ik maniaakal bezig met mijn uiterlijk: ik keek voortdurend of mijn haar wel goed lag, of ik de juiste kleren aanhad. Toen ik twaalf was, kocht ik mijn eigen kleren al. Ik wilde dat zelf in handen hebben, zelf

bepalen hoe ik eruitzag, waar ik me goed in voelde. Ik weigerde bijvoorbeeld een bril te dragen, ook al zag ik geen steek. Ik fietste blind naar school. Ik snap nog altijd niet dat er toen geen ongelukken zijn gebeurd (*lacht*).

Toch is het belangrijk dat ik die onzekerheid behoud. Anders zou ik beginnen te zweven. Ik heb soms het gevoel dat het echt goed gaat, maar een seconde later voel ik me alweer schuldig. Dan denk ik bij mezelf: Van de Veire, dat gaat niet blijven duren, hoor!

LACH

Humor is voor mij in de eerste plaats een erg fysieke ervaring. Een goede slappe lach, daar kan ik een dag op trippen. Ik neem geen drugs, maar ik denk dat je dit voelt als je gebruikt hebt. Met humor kun je anderen en jezelf eventjes onderuit halen. Humor kan je weer met beide voeten op de grond zetten. Je hersenen maken een kanteling als je een goede grap hoort. Hans Teeuwen, bijvoorbeeld, verplicht je met zijn humor om de wereld op een compleet andere manier te bekijken. En dat is de essentie van humor: de boel op zijn kop zetten.

Ik weet niet of je om alles mag lachen. Soms betrap ik mezelf erop dat ik lach met wel heel gedurfde grappen. Ik vind dat heel moeilijk, het hangt ook af van de grap en wie ze vertelt. Als een Turk een grap vertelt over een Turk, zal iedereen hardop lachen. Als Alex Agnew een mop vertelt over een Jood, slaapt die hem bij wijze van spreken voor de rechter. Het is zo'n moeilijke en dunne grens. Ik ben er zelf eigenlijk nog niet helemaal uit. Ik denk dat mensen grappen maken uit een soort relativeringsdrang. Toen de vliegtuigen zich in de WTC-torens boorden, hoorde je er de eerste twee dagen geen grappen over. Na de derde dag was het louteringsproces al begonnen en werden de eerste grappen verteld.

BID

Ik ben katholiek opgevoed en ben

naar een katholieke school gegaan, heb alle sacramenten gehad, ging elke week naar de mis en zong mee in het koor. Als twaalfjarige wilde ik zelfs kloosterbroeder worden. Ik had een ideaalbeeld van het kloosterleven: een lang wit gewaad, schrijdend door de kloostergangen, zingen, af en toe wat in de bijbel lezen, heel rustig allemaal. Vooral het sacrale en de geur van wierook vond ik zalig.

Maar toen ik doorhad dat die paters geen vrouw mochten hebben, was het snel gedaan (*lacht*). Ik werd ook steeds kritischer. God heeft een man geschapen en uit zijn rib een vrouw gemaakt? En daarboven is er iemand die beslist wat goed en kwaad is? Ik denk het niet. Na verloop van tijd ben ik het gewoon kwijtgeraakt. Het schuldgevoel en de gewetenskwesies ben ik wel altijd blijven behouden. Dat blijft voor altijd in je lijf hangen. Maar toch ben ik blij dat ik dat heb meegemaakt. De rituelen, de geschiedenis, het is allemaal heel interessant.

En je kunt wel zeggen dat de kerk haar macht verliest, maar uiteindelijk vind ik dat allemaal nog heel indrukwekkend: miljoenen Afrikanen en Zuid-Amerikanen kunnen overtuigen om geen voorbehoedsmiddelen te gebruiken. Het dogmatische, dat stoort me enorm aan religie. Alles in de maatschappij evolueert, de kerk zou dat ook moeten doen.

ZING

Lang geleden heb ik in een punkgroepje gezongen. Wij maakten

punkballads. Dat was gigantisch fout (*lacht*). Ik ben al heel lang met muziek bezig en heb voortdurend muziek in mijn hoofd. Eerst waren dat de liedjes van de topdertig. Samson en K3 bestonden toen nog niet. Je had wel *Kinderen voor Kinderen*, maar die vond ik een beetje flauw.

Als puber ben ik in de zwarte muziek beland. Daar was het motto: hoe harder, hoe donkerder, hoe beter. Ik luisterde naar groepen als Hate Crew en Dirty Scums (*lacht*). Dat was undergroundmuziek, die je nooit op de radio hoorde. Nu zegt men dat MySpace zo revolutionair is, maar dat bestond bij ons ook al. We hadden gewoon cassettes in plaats van digitale muziek. Ik had een abonnement op de Tape-o-foon (*lacht*). Dat was een jongen die compilatiecassettes met zijn cassette-recorder maakte. Naast hem stond een andere jongen die dat opnam. Je moest zelf een cassette opsturen en dan kopieerde hij dat op jouw cassette. De postzegel die hij erop plakte, wreef hij in met zeep. Zodat je 'm nog eens opnieuw kon gebruiken (*lacht*). Ik heb op die manier veel muziek ontdekt.

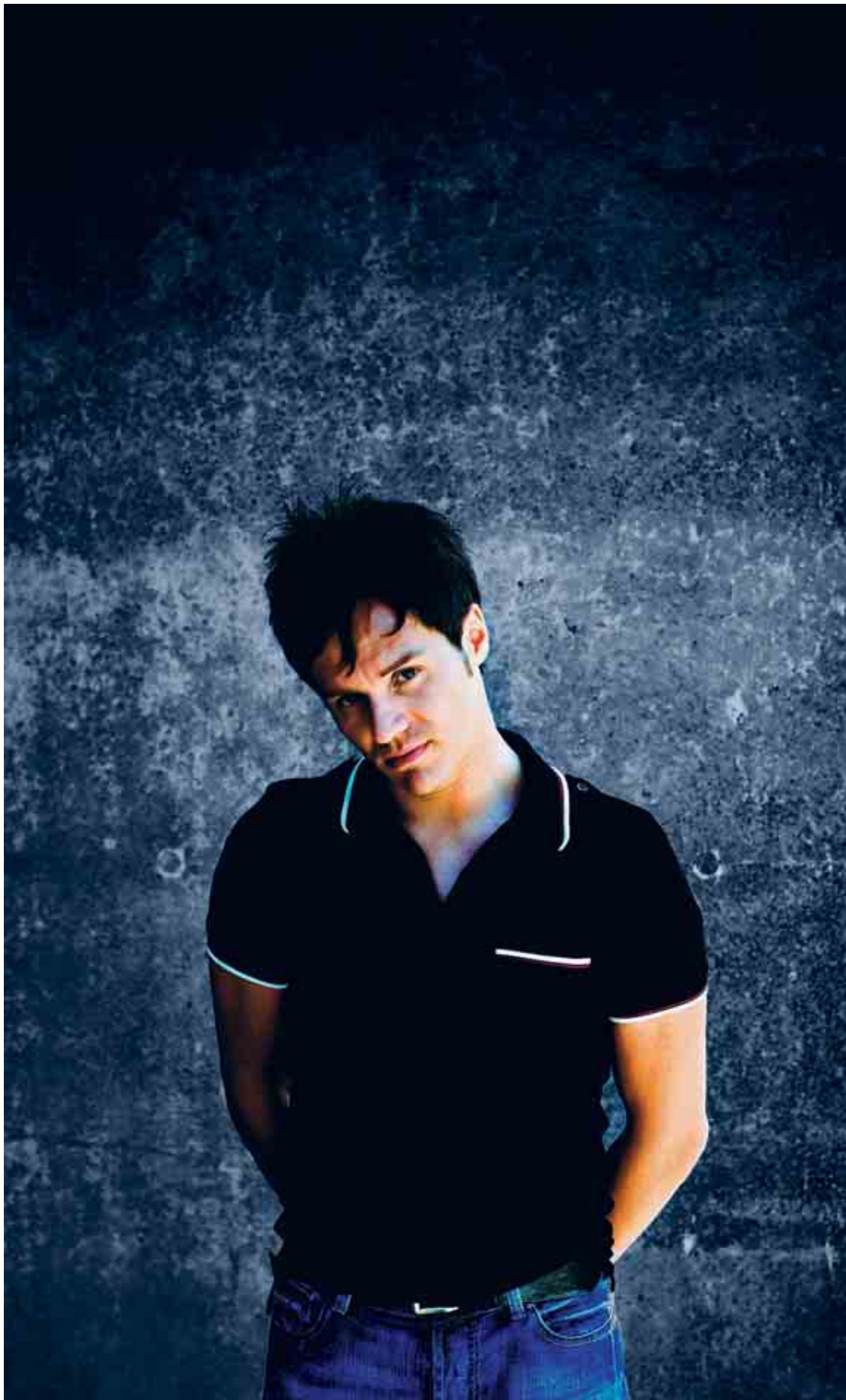
Maar op een bepaald moment besefte ik dat ik veel aan het missen was. Het was eind jaren tachtig en de newbeat werd enorm populair. Ik was fel tegen newbeat. Eigenlijk was ik tegen alle commerciële muziek. Daardoor ben ik nog altijd aan een inhaalbeweging bezig.

VECHT

Ik word niet snel boos. Eigenlijk word ik steeds minder kwaad. Ik heb ook steeds minder redenen. Kwaad zijn is een machteloos gevoel. Ik heb momenten gehad dat ik heel kwaad werd in discussies, dat ik gewoon elke zin voor rede verloor. Dat is zo'n verlies van energie.

Ik ben ook geen agressief type. Ik ben wel al twee keer in het gezicht geslagen. De eerste keer omdat ik een gedurfde grap had gemaakt, de tweede keer was op de Gentse Feesten. Ik botste toevallig tegen

HET
KATHOLIEKE
SCHULD-
GEVOEL,
DAT BLIJFT
VOOR
ALTIJD IN
JE LIJF
HANGEN

iemand en die draaide zich om en gaf me een mep. In eerste instantie wou ik terugslaan, maar toen dacht ik: Van de Veire, doe niet onnozel, je kunt dat niet. (*lacht*) Ik heb nog nooit iemand geslagen. Toen ik begon uit te gaan, ben ik een paar keer aan een pak slaag ontsnapt. Ik kon het telkens vermijden door ze om te praten, ze bijna verbaal af te maken. Woorden hebben me toen gered. Ik vind dat vreemd, die vechtpartijen. Toen ik jong was, had je van die bendes die uitgingen om te gaan vechten. In het jeugdhuis van Eeklo had je de bende van de Bogaerts, een dikke gast - waarschijnlijk is dat nu een brave huisvader (*lacht*) - die een paar broers en vrienden had die met de motor reden. Zij kwamen naar fuiven om te vechten. Je moest dan zorgen dat je je zo snel mogelijk uit de voeten maakte.

BEWONDER

Ik heb veel bewondering voor mijn ouders. Het zijn heel eenvoudige arbeiders. Ik heb altijd opgekeken naar mijn vader. Hij was mijn held. Hij deed nochtans geen speciale dingen, was vaak van huis en werkte lange dagen. Maar als hij er was, voelde ik me zo goed.

Mijn ouders hebben me altijd gerespecteerd in mijn keuzes. Ook al heb ik in mijn puberteit veel conflicten met ze gehad: discussies over niet naar de mis gaan, tegen het leger zijn. Maar mijn beroepskeuzes en privébeslissingen hebben ze altijd gerespecteerd. Ze hebben me in mijn waarde gelaten. Dat is zo belangrijk voor een kind: het zijn eigen weg laten zoeken, maar er toch altijd zijn om het op te vangen.

Mijn grootmoeder heb ik ook altijd bewonderd, zelfs geïdealiseerd. Zij was er altijd voor mij, was een beetje een tweede moeder. Haar portret hangt zelfs bij mij in de gang aan de muur. Toen ik achttien werd, is ze gestorven. Voor mij het teken dat de cirkel rond was: ze had gewacht tot ik zelf volwassen was om te gaan.